

til at gjøre nogle enkelte Tilføielser, begrundet paa de i det nu foreliggende Lovforslag foretagne Forandringer.

Til § 9.

Medens det i Fjor var bestemt, at Tilskudet til Sygekasserne i de 2 første Aar skulde udredes af Statskassen, og derefter lidt efter lidt gaa over paa Kommunerne, er det nu bestemt, at Tilskudet strax skal udredes af Kommunerne, hvilket staar i Forbindelse med det Rigsdagen forelagte Lovforslag om Ølstat og forhøiet Brændevinsafgift, hvorefter Halvdelen af den indrømmede Indtægt skal tilfalde Kommunerne, som herved blive i Stand til selv at udrede Tilskudet. Skjøndt en Del af de af mig i Fjor fremførte Indvendinger mod at lade Kommunerne udrede Tilskudet herved bortfalde, maa jeg dog fremdeles anse det for rigtigt, at Tilskudet udredes af Statskassen, saa at dette Tilskud fradrages i det Beløb, der af Statskassen skal udbetales til Kommunerne af Ølstaten og Brændevinsafgiften.

Da Tilskudet er nøiagtig bestemt og ikke afhængig af noget personligt Skjøn eller Vilkaarlighed, er Udbetalingen nærmest et Kassererspørgsmaal og Kommunens mulige større Kjendskab til den lokale Sygekasse er uden Betydning. For Statskassen er det uden pekuniær Betydning, enten den betaler hele Overskudet til Kommunerne eller lader disse udbetale Tilskudet, eller den først udbetaler Tilskudet til Sygekasserne og betaler Resten til Kommunerne. Men Udbetalingen er ulige lettere for Statskassen end for Kommunerne, hvilket allerede fremgaar af Bestemmelserne i Lovforslaget og i det af mig til § 11 stillede Ændringsforslag. Statskassen skal kun tage Hensyn til Antallet af Medlemmer og Størrelsen af deres Bidrag, medens Kommunerne tillige skulle tage Hensyn til, hvor Medlemmerne have opholdt sig, hvilket ofte vil medføre Nødvendigheden af at indhente Oplysninger og paaføre Sygekassebestyrrelserne, der i Reglen arbeide uden vederlag og i hvert Fald ikke

have Raad til mange Udgifter, et stort Arbeide. Jeg finder derfor Lovforslagets Ordning meget upraktisk. Da Lovforslaget i Fjor bestemte, at Statskassen i de første Aar skulde udbetale Tilskudet til Sygekasserne, kan det heller ikke antages, at der kunde reises principielle Indvendinger mod denne simplere Ordning.

Og saa i en anden Henseende vil en saadan Ordning have Betydning. Efter Lovforslaget om Ølstat m. m. skal Overskudet fordeles ligelig mellem alle Kommuner efter Folkemængden, uden Hensyn til, om der i disse findes Sygekasser eller ikke, og de Kommuner, hvor ingen Sygekasser findes, beholde selv det hele Beløb. Men naar Statskassen først udbetaler Tilskudet til Sygekasserne og kun fordeler Resten mellem samtlige Kommuner, vil heri indeholdes en stærk Opfordring for de Kommuner, hvor ingen eller faae Sygekasser findes, til at hjælpe til at oprette saadanne ved frivillige Bidrag, som det derimod maa befrygtes ville bortfalde, naar Kommunen efter Lovforslaget skal yde tvungne Bidrag.

Til § 17.

Ændringsforslaget gaar ud paa, at den Tid, i hvilken Sygehjælp skal ydes, ændres fra „26 Uger“ til „mindst 13 Uger“. De fleste Sygekasser her i Landet yde kun Hjælp i 13 Uger, og dette er ogsaa Reglen efter den nyeste Sygekasselov. At afvige, om jeg saa maa sige, baade fra Theori og Praxis, finder jeg urigtigt. Der paaføres herved Sygekasserne en betydelig forøget Udgift, som ved Sammenstød af uheldige Omstændigheder kan være ligefrem ødelæggende, navnlig for de smaa Sygekasser.

Den anden Ændring til § 17 stemmer med, hvad jeg i Fjor foreslog. Jeg finder, at naar Staten i det Hele taget vil hjælpe til en bedre Organisation af Sygekasserne, maa den fremfor Alt sørge for, at den hæderlige Arbeider, naar han har gjort Alt, hvad han kan, for at sikke sig mod Sygdommens Følger, ikke fordi den Tid er ud-